

IVAN IVANČIĆ

(Grabovica, 6. prosinca 1937. - Zagreb, 28. kolovoza 2014.)

Umro je Ivanča. Prestalo je kucati srce velikog trenera i čovjeka. Iznenada, 28. kolovoza 2014. na odjelu pulmologije u bolnici Sestara milosrdnica u Zagrebu, napustio nas je proslavljeni atletski stručnjak. Kada trener stvori olimpijskog pobjednika, to dovoljno govori o njemu...

Ivan Ivančić rođen je u Grabovici kod Tomislavgrada, 6. prosinca 1937. godine. Odrastao je u velikoj obitelji koja je imala pet sinova i tri kćeri. Već sa 16 godina, nakon završetka dva razreda srednje škole, morao je početi raditi. O tim danima je govorio: „Zaposlio sam se u rudniku u Nikšiću, posao je bio dobro plaćen. Kako sam bio premlad za tako težak posao, lažirali su mi godinu rođenja, upisali da sam dvije godine stariji. I tako sam tri godine radio u rudniku.“

Nakon rada u rudniku, Ivančić je otišao u Tuzlu, gdje je tri godine radio kao prometni policajac. U Tuzlu je otišao završiti Pedagošku akademiju jer je želio biti nastavnik tjelesnog odgoja. A u Tuzli je postojao Atletski klub Sloboda gdje se Ivančić počeo baviti bacanjem kugle. Nakon izvjesnog vremena Ivančić je napustio Tuzlu, otišao u Beograd i postao član Crvene Zvezde.

U Beogradu je završio Višu trenersku školu i Kineziološki fakultet, radio kao profesor tjelesnog odgoja te je bacao kuglu.

Njegov najbolji osobni rezultat je hitac od 20,77 metara koji je bacio 1983. godine. Ivančić je bio prvak Jugoslavije 1970., 1971., 1972., 1973., 1974., 1975. i 1977. godine. Šest je puta rušio državni rekord. Na prvenstvima Balkana u atletici prvak je bio 1970., 1971., 1972., 1983. i 1986. Zanimljivo je da je posljednji put bio prvak Balkana sa 49. godina.

Osvojio je zlatne medalje u bacanju kugle na europskim dvoranskim prvenstvima 1980. u Sindelfingenu i 1983. u Budimpešti, na Mediteranskim igrama 1975. godine u Alžiru osvojio je zlato, a 1979. u Splitu okitio se brončanom medaljom.

Sudjelovao je Ivančić na Olimpijskim igrama 1972. u Münchenu i 1976. u Montrealu, a bio je sudionik i prvog svjetskog prvenstva 1983. u Helsinkiju gdje je osvojio 12. mjesto. U Helsinkiju je nastupio s navršениh 45 godina i 244 dana. Time je do danas najstariji sudionik svjetskog prvenstva ne samo u bacanju kugle, već u svim disciplinama na svjetskim prvenstvima!

Mjesec dana prije tog svjetskog prvenstva, 31. kolovoza 1983. u Koblenzu je postavio svoj osobni rekord od 20,77 metara.

Do 2010. godine bio je to svjetski rekord u kategoriji za muškarce od 45 do 49 godina. Nijedan športaš njegove dobi do danas mu se nije uspio približiti na bliže od 2,5 metara po duljini hitca. Njegov rekord iz 1980. od

20,44 metra bio je svjetski rekord za muškarce od 40 do 45 godina sve dok nije srušen 1985. .

Iz profesionalnih se natjecanja povukao 1987., s 50 godina. Neko se vrijeme natjecao u veteranskim natjecanjima, no odustao je jer “nije mogao prihvatiti činjenicu da više ne može baciti preko 20 metara kao što je mogao prije.“

Upravo je Ivančić najzaslužniji za sjajnu karijeru Sandre Perković. Pod njegovim vodstvom Sandra je postala višestruka svjetska i europska prvakinja, a 2012. u Londonu je postala i olimpijska pobjednica.

Trenirao je i Ivanu Brkljačić, dvostruku svjetsku juniorsku prvakinju u bacanju kladiva. Radio je i s Edisom Elkasovićem koji je bio svjetski juniorski rekorder i svjetski juniorski prvak u bacanju kugle. Učio je i Nedžada Mulabegovića, kao i Valentinu Srša. Na Paraolimpijskim igrama 2008. u Pekingu i 2012. u Londonu bio je trener bacača kugle Darka Kralja kada je osvojio zlatnu i srebrnu paraolimpijsku medalju.

No, vraćamo se Sandri Perković, najvećoj od najvećih, o kojoj je Ivan govorio: „Primijetio sam je u petom razredu osnovne škole, bila je puno viša od ostalih, svidjelo mi se kako radi te sam joj prišao nekoliko puta, ali me odbijala. Bježala je od mene. Moja upornost se isplatila, ona je došla k meni i mislim da se nije prevarila.“

Sa Sandrom je ostao do veljače 2013.

Godine 2010. dobio je Državnu nagradu za šport Franjo Bučar, a 2012. istu nagradu za životno djelo. Za uspjehe u Londonu predsjednik Republike Hrvatske, dr. Ivo Josipović odlikovao ga je odličjem Reda Danice Hrvatske s likom Franje Bučara.

Odlukom Hrvatskog olimpijskog odbora najboljim hrvatskim trenerom proglašen je 2012. godine, a Hrvatskog paraolimpijskog odbora 2011. i 2012.

Sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj.

(Jurica Gizdić)